

Reggie Naus

De ninja's van de overkant

met tekeningen van Mark Janssen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.kinderboeken.nl

www.ploegsma.nl

www.mark-janssen.nl

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book

AVI 8 / E5/M6

Vijfde druk 2021

ISBN 978 90 216 8170 2 / NUR 282

© Tekst: Reggie Naus 2012

© Illustraties: Mark Janssen 2012

Vormgeving omslag: Annemieke Groenhuijzen

Typografie en zetwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2021

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

ALWEER NIEUWE BUREN

Michiel woonde in de Geraniumstraat. Een heel gewone straat, vlak bij het strand.

Bijna iedereen die er woonde was heel gewoon, behalve Michiels buren, de familie Donderbus. Dat waren echte piraten.

De Geraniumstraat was niet bepaald de plek waar je een piratenhuis zou verwachten. Maar de familie Donderbus voelde zich er thuis omdat de straat lekker dicht bij zee lag.

Er werd in de buurt nogal eens gemopperd over die rare piraten, maar Michiel was dol op ze. Billy, het zontje van de familie, was zijn beste vriend. Elke dag na school ging Michiel naar het piratenhuis om met Billy te spelen.

Billy hoefde niet naar school. De dingen die piraten hoorden te kunnen, zoals zwaardvechten, touwklimmen en schatzoeken, leerde hij van zijn vader, kapitein Donderbus. Af en toe gaf kapitein Donderbus ook wat piratenlessen aan Michiel, zodat Michiel al best goed kon touwklimmen en schatzoeken voor een gewone jongen. Al wilde het zwaardvechten nog niet zo lukken. Ook Billy vertelde

Michiel van alles over het piratenleven en over de zee als ze samen op het strand speelden.

Vandaag had Billy aan Michiel verteld hoe je reuzeninktvissen kon lokken door met een kromme stok op het water te slaan. Ze hadden samen wel een uur tot hun knieën in de zee gestaan en op het water geslagen. Maar er was geen reuzeninktvis op komen dagen. En Michiel wist eigenlijk niet zeker of hij dat wel zo erg vond.

‘Erg jammer,’ zei Billy, terwijl ze door de duinen terug naar huis liepen. ‘Het lijkt wel alsof er steeds minder reuzeninktvissen zijn. Vroeger hoefde je maar een paar keer op het water te slaan en ze doken al op. Zo groot als een schip en met tentakels zo dik als lantaarnpalen. Aten je met één hap op en spuugden daarna je botten uit. Want die lusten ze niet.’

‘Maar dan is het toch juist goed dat er geen op kwam dagen?’ zei Michiel. ‘Ik heb niet zo veel zin om opgegeten en uitgespuugd te worden.’

Billy haalde zijn schouders op. ‘Watje,’ mompelde hij.

Ze liepen vanuit het duinpad de stoep op en Michiel zag een poster aan een lantaarnpaal hangen.

‘Het grote buurttoernooi,’ las hij.

‘Wat is dat voor iets?’ vroeg Billy.

‘Een wedstrijd op het strand. Ouders en kinderen nemen het tegen anderen op,’ zei Michiel.

‘Met kanonnen en zwaarden?’ vroeg Billy. ‘Gaaf!’

Michiel schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik geloof dat ze touwtrekken en zwemmen en zo.’

‘Saai,’ zei Billy. ‘Is dat nou wat landrotten doen als ze zich vervelen?’

‘Het is elk jaar,’ zei Michiel. ‘Maar wij hebben nog nooit meegedaan.’

‘Gelijk heb je,’ zei Billy. ‘Een echte piraat zou nooit aan zulke duffe spelletjes meedoen. En ik ben nog steeds van plan om een echte piraat van je te maken.’

‘Door reuzeninktvissen te lokken, zeker?’ vroeg Michiel. Hij lachte en liep verder.

Billy schudde zijn hoofd. ‘Nee, morgen ga ik je leren hoe je een schatkaart moet maken.’

‘Klinkt leuk,’ zei Michiel.

‘Is het ook,’ zei Billy. ‘Bijna net zo leuk als zwaardhappen. Maar ik denk dat je daar nog niet aan toe bent.’

Ze kwamen bij Michiels huis, naast dat van de piraten.

Michiel liet zijn blik door de straat glijden. ‘Hé, kijk,’ zei hij. Hij wees naar het huis aan de overkant. Dat huis stond al een paar weken leeg. Maar nu stonden er twee verhuiswagens op de inrit.

‘Nieuwe burenen?’ zei Billy.

Michiel keek opzij en zag meneer Daandels met een verrekijker over zijn heg leunen.

Meneer Daandels had het meestal erg druk met het in de gaten houden van de buurt en opletten dat iedereen zich keurig gedroeg. Vooral met de piraten

had hij het moeilijk. Hij had al vaak de politie gebeld als hij door zijn verrekijker zag dat de familie Donderbus in de weer was met kanonnen of pistolen.

‘Zo te zien is meneer Daandels niet zo blij met die nieuwe burens,’ zei Michiel. ‘Hij kijkt nogal bezorgd.’

‘Meneer Daandels kijkt altijd bezorgd,’ zei Billy. ‘Hij is een...’ Hij hield opeens op met praten.

Michiel keek opzij en zag dat Billy’s gezicht bleek was geworden. Met open mond keek hij naar de overkant.

Michiel zag nog net twee mensen met zwarte kleren aan het huis in gaan.

‘Wat is er?’ vroeg hij verbaasd.

‘N-ninja’s!’ fluisterde Billy. ‘Het zijn ninja’s!’

PIRATEN TEGEN NINJA'S

Billy stond met grote ogen naar het huis aan de overkant te staren, waar nu alles rustig was.

‘Ninja’s?’ vroeg Michiel. ‘Wat is daar zo erg aan?’

Billy gaf geen antwoord. Hij draaide zich snel om en rende naar het piratenhuis, gevolgd door Michiel.

Het huis van de familie Donderbus was helemaal van hout. Het bestond uit stukken van oude schepen, die de piraten aan elkaar hadden gemaakt met touwladders en planken. Hoog op het dak wapperde een piratenvlag in een uitkijktoren. Om het huis heen lag een diepe gracht waarin Roy, de waakhaai, woonde. Naast de gracht stond een grote glazen bak op wielen. Die gebruikten de piraten af en toe om Roy uit te laten in zee. Dit deden ze meestal pas als het donker was, want de rit naar het strand met een grote haai trok nogal wat bekijks.

Billy en Michiel renden over de loopplank die over de gracht lag en stormden de trap naar de huiskamer op.

‘Ha, Michiel!’ riep Billy’s moeder toen ze de kamer binnen kwamen. ‘Blijf je mee eten? Ik maak kokospudding met appeltaart.’

‘Ik... eh...’ zei Michiel. ‘Ik weet het niet zo goed.’ Hij keek een beetje nerveus naar Billy, die met een rood hoofd naast hem stond.

Mevrouw Donderbus volgde zijn blik en schrok. ‘Wat is er aan de hand, Billy?’ vroeg ze. ‘Je ziet zo bleek als een zoetwaterkwal!’

Billy wees in de richting van de straat. ‘N-nieuwe overburen!’ zei hij.

‘O, wat leuk,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Als opa en papa thuis zijn van het vissen, kunnen we ze even welkom...’

Billy onderbrak haar. ‘Het zijn ninja’s!’

De mond van mevrouw Donderbus viel open. ‘Wát zeg je?’

‘Ik snap er niets van,’ zei Michiel. ‘Wat is er mis met ninja’s?’

Beneden hoorden ze gestommel en het geluid van zware voetstappen die de trap op kwamen.

‘Daar zul je papa en opa hebben,’ zei mevrouw Donderbus met bevende stem. Ze liet zich achterover in een stoel vallen en knikte naar Michiel. ‘Zij zullen het wel uitleggen.’

Michiel ging op de bank zitten en keek verward toe hoe mevrouw Donderbus met een bezorgde blik voor zich uit staarde.

Billy had een houten kist onder het raam gezet en zat nu naar buiten te turen.

Zelfs Fred, de inktvis van de familie Donderbus, leek nerveus. Normaal gesproken zwaaide hij altijd

met zijn tentakels over de rand van zijn glazen bak, maar nu lag hij opgerold in een hoek.

De deur zwaaide open en kapitein Hector Donderbus kwam binnen. Billy's vader was een grote, gespierde kerel met lang haar en heel veel tatoeages.

Achter hem liep een stokoude piraat met een houten been, een haak en een ooglapje. Dat was opa Donderbus, die vroeger een van de meest gevreesde piraten van de zeven zeeën was geweest. Nu was hij de meest gevreesde piraat van de Geraniumstraat.

'Ha, we hebben lekker gevist!' zei kapitein Donderbus. Hij boog zich voorover en gaf zijn vrouw een kus op haar wang. 'Niks gevangen, maar veel lol gehad.'

'Beet!' brulde opa.

Kapitein Donderbus grinnikte. 'Ja, opa had wel beet. Hij gooide zijn hengel iets te fanatiek uit en de haak bleef in de broek van een politiemans hangen. Ze zijn drie kwartier bezig geweest om die haak uit zijn bil te halen. En je weet hoe flauw de politie altijd doet over dit soort kleinigheidjes.' Hij haalde een propje papier uit zijn zak en gooide het in een mand die al bijna helemaal vol zat met dezelfde soort propjes. 'En weer een bekeuring erbij,' zei hij. 'Ik zal binnenkort maar eens met de schatkist naar het politiebureau gaan om ze te betalen.'

Toen keek hij weer naar zijn vrouw en zag opeens haar bezorgde gezicht. Hij draaide zich om en keek

naar Billy, die nog steeds naar buiten zat te turen.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg hij. ‘Ik heb jullie niet meer zo bang zien kijken sinds die keer dat opa per ongeluk ons schip liet ontploffen toen hij zijn pijp wilde aansteken.’

‘Misschien kun je beter even gaan zitten,’ zei mevrouw Donderbus.

‘Waarom?’ vroeg de kapitein. ‘Wat is er?’

‘Onze nieuwe overburen...’ zei ze. ‘Het zijn ninja’s.’

Het werd opeens doodstil in de kamer.

Opa had niets gemerkt van de bezorgde gezichten om hem heen. Hij was naar de keuken gelopen en had zojuist een fles rum open getrokken. Toen hij het woord ‘ninja’s’ hoorde, bleef hij stokstijf staan. De fles glipte uit zijn hand en viel met een harde pats op de vloer kapot. Opa ontblootte zijn tanden en begon te grommen. De grijze haren op zijn armen stonden recht overeind.

‘Kan iemand me nou eindelijk eens vertellen wat het probleem is?’ vroeg Michiel, die zich niet meer in kon houden.

‘Piraten en ninja’s zijn al eeuwen lang vijanden,’ zei de kapitein.

‘Waarom?’ vroeg Michiel.

‘Waarom?’ vroeg de kapitein. ‘Dat is toch logisch? Omdat ninja’s vuile schobbejakken zijn! Koelbloedige moordenaars en schurken die nergens voor deugen! Daarom!’

Michiel dacht even na. ‘Maar eh... dat zeggen ze toch ook van piraten?’

‘Ja, maar van ninja’s is het waar!’ zei de kapitein. ‘Piraten mogen dan wel eens hier en daar een kistje met goud hebben geleend en zo af en toe iemand een vriendelijk duwtje hebben gegeven met een zwaard... Maar dat is niks vergeleken bij wat die gluisperige ninja’s allemaal uitspoken!’

Michiel begon nu ook een beetje bezorgd te worden. Hij liep naar het raam en klauterde naast Billy op de kist om naar buiten te kijken.

Alles was rustig in het huis tegenover hen. Er was niemand te bekennen.

‘Wat spoken ninja’s dan uit?’ vroeg hij.

‘Wat ze uitspoken?’ zei de kapitein. ‘Dat zal ik je eens vertellen! Ze... eh... ze...’ Hij krabde even op zijn hoofd. ‘Wat spoken ze níét uit!’ zei hij toen. ‘Dat is makkelijker te zeggen. Ninja’s leven maar voor één ding: onschuldige mensen lastig vallen en beroven. En niet op een eerlijke manier, maar heel stiekem. Sluipend in de schaduwen als achterbakse ratten!’

‘Mijn moeder vertelde me vroeger vreselijke verhalen over hen,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Zoals die zeeslag, vierhonderd jaar geleden, voor de kust van Japan. Kapitein Bliksemzwaard, een dappere piratenkapitein, voer daar voorbij. Heel vredig, hij bemoeide zich alleen met zijn eigen zaken. Maar opeens roeide een heel leger ninja’s in het donker op zijn schip af in kleine rieten bootjes.’

‘Wat was die kapitein Bliksemzwaard daar aan het doen?’ vroeg Michiel.

‘Hij was van plan om met zijn kanonnen een Japanse havenstad te beschieten en hem daarna leeg te plunderen,’ zei kapitein Donderbus. ‘Maar dat doet er niet toe. Toen de bemanning sliep, kropen die gluiperige ninja’s zijn schip op en maakten de arme piraten een voor een koud.’

Michiel fronste. ‘Maar hebben die ninja’s de stad dan niet gered?’

Hij kreeg geen antwoord, want op dat moment kwam opa hen voorbij gehobbeld. In zijn hand had hij een pistool en hij zwaaide woest in het rond met zijn haak. Tussen zijn tanden hield hij een mes geklemd en onder zijn riem stak een groot zwaard.

‘Waar ga jij heen, opa?’ vroeg de kapitein. Hij sprong snel voor de grommende oude zeerover. ‘Dat gaat zomaar niet. Als je die ninja’s een kopje kleiner maakt, komt de politie weer aan onze deur zeuren. Je weet hoe flauw ze over die dingen doen.’ Hij zuchtte. ‘En bovendien, we proberen beschaafd te worden, weet je nog? De tijden van lukraak in het rond zwaaien met wapens zijn helaas voorbij.’

‘GRRRGRRRZZZ!’ gromde opa met het mes nog steeds tussen zijn tanden.

‘Nee, ik ga niet opzij,’ zei de kapitein.

‘RRRGRZZSTGRR!’ gromde opa.

‘O ja?’ zei de kapitein. ‘En jij bent een zuipende zeekoe!’

Opa werd knalrood en sloeg met het pistool naar de kapitein. Toen die opzij dook, greep opa zijn kans. Met zijn haak opende hij de deur, en hij rende de trap af.

‘Houd hem tegen!’ riep mevrouw Donderbus.

Billy en de kapitein renden achter opa aan, maar het was niet nodig.

Opa ging zo snel dat hij zijn evenwicht niet kon bewaren en hij viel voorover. Vloekend en scheldend rolde hij van de trap. Hij raakte met zijn volle gewicht de voordeur, die open vloog, en landde met een plons in de gracht.

‘Zie je wel?’ zei kapitein Donderbus terwijl hij rustig de trap af liep, gevolgd door Michiel en Billy. ‘Die ninja’s wonen hier nog maar net en de sfeer is al helemaal verziekt.’

Hij liep naar buiten, knielde neer aan de rand van de gracht, pakte de spartelende opa bij zijn kraag en trok hem omhoog. Michiel zag de grijze vin van Roy de waakhaai de hoek om glijden.

‘Zul je je nu een beetje gedragen?’ vroeg de kapitein. ‘Ik ben ook niet blij met dat tuig hier tegenover, maar ik heb geen zin om de politie weer achter ons aan te krijgen.’

‘Verraad!’ proestte opa, die nog tot zijn kin in het water lag. ‘Muitერი!’

De haaienvin kwam steeds dichterbij.

‘Eh,’ zei Michiel. ‘Zou u hem niet...’

Maar het was te laat. De haai kwam razendsnel op

opa af gezwommen en was nu vlak bij hem.

‘Wel voor den donder!’ zei de kapitein, die de vis nu pas zag. Hij trok opa met een ruk omhoog, maar Roy had al toegebeten.

‘Pekelharing!’ brulde opa naar de haai, die zijn vlijmscherpe tanden in het houten been van de oude zeerover had gezet. ‘Stekelbaars!’

‘Als je hem uitscheldt, laat hij nooit los, opa,’ zuchtte de kapitein. ‘Roy is een heel gevoelig beestje.’

Hij had opa op de oever gezet, maar de haai bleef stevig vasthouden. Hij hing half uit het water.

De kapitein knikte naar Billy. Die liep zuchtend op de haai af. Aan zijn verveelde gezicht te zien, was het niet de eerste keer dat dit gebeurde.

Billy knielde neer bij de roofvis en kietelde hem onder zijn kin. Het beest begon wild te spartelen en liet toen het houten been los. Met een plons viel Roy terug in het water.

‘Haaien kunnen niet tegen kietelen,’ zei Billy tegen Michiel.

De kapitein tilde opa overeind en keek naar zijn houten been, waar weinig meer van over was dan een paar splinters.

Opa moest op de kapitein leunen om zijn evenwicht te bewaren.

‘Nou,’ zei de kapitein. ‘Ik denk dat je niet met de burens kan vechten tot we een nieuwe houten poot voor je hebben gemaakt.’ Hij tilde opa op en liep naar binnen.

Billy volgde hem. In de deuropening bleef hij even stilstaan en keek over zijn schouder naar Michiel. 'Blijf je eten?'

Michiel schudde zijn hoofd. 'Nee, ik denk dat mijn moeder ons eten al klaar heeft. Misschien kom ik straks nog even langs.'

'Mij best,' zei Billy, en hij ging naar binnen.

Michiel draaide zich om en liep over de loopplank de stoep op.

Op weg naar zijn eigen huis keek hij nerveus naar het huis van de ninja's. Er was niemand te bekennen, maar volgens de familie Donderbus slopen ninja's graag in het donker. Wie weet gluurden ze wel naar hem van achter de gordijnen...

Een rilling liep over zijn rug en hij rende snel naar huis.

